

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Jany Jedličkové a soudců JUDr. Evy Lukotkové a Mgr. Petra Pospíšila v právní věci žalobců: **1) Ing. F. B., 2) H. B.**, proti žalovanému: **Krajský úřad kraje Vysočina**, odbor územního plánování a stavebního řádu se sídlem Žižkova 57, 587 33 Jihlava, o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu,

t a k t o :

I. Rozhodnutí Krajského úřadu kraje Vysočina, odboru územního plánování a stavebního řádu ze dne 22.9.2009, č.j. KUJI 70765/2009, sp. zn. OUP 20/2007 – Ko – 8, se zrušuje pro vady řízení a věc se vrací k dalšímu řízení žalovanému.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Usnesením Městského úřadu Moravské Budějovice, odborem výstavby ze dne 13.11.2006, č.j. Výst. – 2891/2006-ODSN/No bylo na základě výsledků místního šetření ze dne 8.6.2006 v souladu s ust. § 66 odst. 1 písm. d) zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“), správní řízení o odstranění stavby oplocení zastaveno. Usnesení bylo odůvodněno, obsahovalo i poučení o možnosti podat odvolání ve lhůtě 15-ti dnů ode dne jeho oznámení.

Rozhodnutím Krajského úřadu kraje Vysočina, odborem územního plánování a stavebního řádu ze dne 22.9.2009, č.j. KUJI 70765/2009, sp. zn. OUP 20/2007 – Ko-8 bylo citované usnesení správního orgánu I. stupně ve věci nařízení odstranění stavby „oplocení mezi pozemky parc. č. 180/2 a parc. č. 180/3 v katastrálním území Moravské Budějovice“ změněno tak, že

a) 2. odst. výrokové části usnesení zní takto: „Na základě výsledku místního šetření ze dne 8.6.2006 Městský úřad Moravské Budějovice, odbor výstavby, v souladu s ust. § 66 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, správní řízení o nařízení odstranění stavby oplocení se zastavuje“.

b) vypouští se celý text, včetně nadpisu stati „Poučení“.

V ostatních částech odvoláním napadené usnesení zůstává bez změny, tedy se potvrzuje.

Žalobou ze dne 18.11.2009 doručenou Krajskému soudu v Brně dne 19.11.2009 se domáhali žalobci zrušení rozhodnutí obou správních orgánů pro vady řízení, resp. nezákonnost, a vrácení věci k dalšímu řízení žalovanému. Namítli, že žalovaný vady, které mu byly vytknuty v rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 30.4.2009, č.j. 29Ca 90/2007 – 49 nenapravil. Nezohlednil skutečnost, jimi namítanou, že správní orgán I. stupně v usnesení o zastavení řízení ze dne 13.11.2006, č.j. Výst. 2891/2006 – ODSN/No, nepřihlédl k jejich námitkám a důkazům uplatněným ve správním řízení, což má za následek nezákonnost rozhodnutí. Předložené důkazy potvrzují, že důvody, pro které bylo zahájeno správní řízení nadále trvají. Na pozemku, který dle znaleckého posudku ze dne 26.10.1993, č.j. 151/1993 Sb., je jejich majetkem, se nachází plot vybudovaný v roce 2006 manželi Gregorovými, vlastníky sousedního pozemku, a to proti vůli žalobců. Plot byl postaven před vydáním usnesení o zastavení řízení ze dne 13.11.2006.

Ke skutkovému stavu uvedli, že v roce 1986 právní předchůdce správního orgánu I. stupně nechal odstranit na sousedním pozemku (parc. č. 176) budovu, na které byla vyznačena hranice mezi pozemky parc. č. 180/2, parc. č. 180/3 a parc. č. 176 v katastrálním území Moravské Budějovice. Správní orgán I. stupně nenapravil pochybení svého právního předchůdce, nenechal na vlastní náklady obnovit tyto hranice v terénu oprávněnou geodetickou organizací tak, jak to žalobci požadovali a doposud požadují.

V současné době se nachází v terénu tři vytyčené hranice mezi pozemky parc. č. 180/2 a parc. č. 180/3 a v katastrálním území Moravské Budějovice; hranice vytyčená pracovníkem správního orgánu I. stupně, hranice vytyčená soudním znalcem a hranice vytyčená manželi G. V roce 1991 hranice mezi pozemky vytyčil pracovník správního orgánu I. stupně, hranici vyznačil hřebíčkem na stavební lavičce. Tuto hranici přenesl soudní znalec do terénu, vyznačil v terénu železnou tyčí zaraženou do země. Takto je hranice vyznačena

v terénu doposud. Znalecký posudek ze dne 26.10.1993, č.j. 151/199 Sb. dokazuje, že rozdíl mezi hranicí vyznačenou soudním znalcem a hranicí vyznačenou pracovníkem správního orgánu I. stupně činí 0,53 m.

Manželé G. se obrátili na soud s požadavkem, aby byla soudem určena povinnost postavit oplocení na hranici, kterou si sami vytyčili v terénu. Rozdíl mezi hranicí vytyčenou správním orgánem I. stupně a manželi G. činí 1 m; rozdíl mezi hranicí vytyčenou soudním znalcem a manželi G. činí 1,53 m.

Na základě oznámení správního orgánu I. stupně ze dne 25.5.2006 č.j. Výst. – 2891/2006 – ODSN/Hr bylo zahájeno správní řízení o odstranění stavby, týkalo se neoprávněné výstavby oplocení, kterou zahájili manželé G. na hranici, kterou si sami vytyčili na pozemku, který je však dle znaleckého posudku pozemkem žalobců. Z protokolu ze dne 8.6.2006 vyplývá, že stavba oplocení byla pouze pozastavena, žalobci při jednání žádali o odstranění pletiva, které bylo manželi G. skladováno bez jejich souhlasu na jejich pozemku. Pletivo bylo později použito při dokončení výstavby oplocení. Při jednání nepředložili stavebníci oplocení geodetické zaměření hranice od organizace mající k tomu oprávnění, v protokolu nejsou uvedeny námitky a důkazy žalobců dokazující, že hranice vytyčená v terénu manželi G. není a ani nemůže být totožná s hranicí vyznačenou v dokumentaci na katastrálním úřadu. Dne 1.9.2006 podali proto podnět k výkonu státního stavebního dohledu. Důvodem byla skutečnost, že manželé G. opět zahájili přerušenu stavbu plotu na pozemku žalobců. V odvolání ze dne 28.11.2006 proti usnesení o zastavení řízení o odstranění stavby ze dne 13.11.2006 se dovolávali skutečnosti, že správní orgán I. stupně nepřihlédl k důkazům uvedeným v návrhu na doplnění dokazování ze dne 12.10.2006 potvrzujícím, že důvody pro odstranění oplocení z jejich pozemku parc. č. 180/3 v katastrálním území Moravské Budějovice nadále trvají. Na uvedeném pozemku se nachází oplocení, které bylo během správního řízení postaveno manželi G. Namítli, že v odůvodnění rozhodnutí žalovaného musí být přezkoumatelným způsobem uvedeno, jak se správní orgán vypořádal s námitkami účastníků a s jejich důkazními návrhy. Ve svých důsledcích to pak znamená, že neprovede-li navrhované důkazy, je třeba konkrétně v odůvodnění rozhodnutí sdělit, z jakého důvodu tak nebylo učiněno. Rovněž i v usnesení ze dne 13.11.2006 se správní orgán I. stupně nevypořádal s námitkami a důkazními návrhy uvedenými v návrhu ze dne 12.10.2006, taktéž i žalovaný v rozhodnutí ze dne 22.9.2009 nezohlednil uvedené námitky a připomínky. Žalobu proto obě rozhodnutí správních orgánů považoval za nezákonná.

Žalovaný v písemném vyjádření ze dne 13.4.2010 odkázal na argumentaci obsaženou v odůvodnění napadeného rozhodnutí. Uvedl, že v předmětné věci rozhodl dne 23.2.2007, č.j. KUJI 13079/2007, sp. zn. OUP 20/2007 – Ko-2, a to tak, že usnesení správního orgánu I. stupně ze dne 13.11.2006 změnil. Žalobci podali proti tomuto rozhodnutí žalobu. Rozsudkem Krajského soudu v Brně ze dne 30.4.2009, č.j. 29Ca 90/2007 – 49, bylo přezkoumávané rozhodnutí správního orgánu pro vady řízení zrušeno. Žalovaný je přesvědčen, že v rámci nového projednání věci odstranil všechny vady řízení, které mu byly vytknuty zrušujícím rozsudkem, napadené rozhodnutí netrpí žádnou vadou, která by atakovala

jeho zákonnost a měla vést k jeho zrušení. Navrhl proto zamítnutí žaloby pro její nedůvodnost.

Dne 13.9.2011 podali žalobci návrh na doplnění žaloby ze dne 18.11.2009. Opakovaně vytkli, že žalovaný se jimi uvedenými odvolacími námitkami a důkazy nezabýval, neuvedl důvod, proč tak neučinil. Namítli porušení zásady rychlosti a hospodárnosti řízení, zásady volného hodnocení důkazů a zásady rovnosti účastníků řízení při místním šetření dne 18.6.2006. Opakovaně zdůraznili, že na jejich pozemku parc. č. 180/3 v katastrálním území Moravské Budějovice byl proti jejich vůli postaven plot manželi G., majiteli pozemku parc. č. 180/2. Rozdíl mezi hranicí vytyčenou soudním znalcem a manželi G. činí 1,53 m, čímž jim byla způsobena majetková újma. Porušením zásady rychlosti a hospodárnosti řízení správním orgánem I. stupně jim vznikla i nemajetková újma, neboť při dodržení tohoto základního pravidla řízení mohla být předmětná záležitost ukončena již v roce 1991.

Na výzvu soudu ve smyslu ust. § 34 s.r.s. neoznámily žádné osoby, zda v řízení budou uplatňovat práva osoby zúčastněné na řízení.

Ve správním spise je založen protokol ze dne 16.5.2006 sepsaný u Městského úřadu Moravské Budějovice, odboru výstavby o místním šetření, které bylo uskutečněno z podnětu Ing. Brychty za účelem zastavení nelegální stavby oplocení pozemku na hranicích mezi pozemky parc. č. 180/2 a parc. č. 180/3 v k.ú. Moravské Budějovice. Orgán státního, stavebního dohledu vyzval stavebníka, S. a B. G., k okamžitému zastavení nepovolených prací a k odstranění zahájeného oplocení. Dne 16.5.2006 bylo vydáno předběžné opatření, jímž byl stavebník vyzván k odstranění stavby v termínu do 31.5.2006, byl vydán okamžitý zákaz zahájené stavby oplocení při hranicích pozemků parc. č. 180/2 a 180/3 v katastrálním území Moravské Budějovice. Podáním ze dne 20.5.2006 žalobci Ing. F. a H. B. upozornili na skutečnost, že výstavba plotu byla provedena v místě, které je vzdáleno zhruba o 1,5 m od hranice vytyčené v terénu soudním znalcem (znalecký posudek ze dne 29.9.1993, č. 151/1993), který se nachází v dokumentaci na Městském úřadu Moravské Budějovice, odboru výstavby. Dne 25.5.2006 bylo zahájeno správní řízení o odstranění stavby a bylo nařízeno ústní jednání na den 8.6.2006. Ze závěru protokolu o ústním jednání ze dne 8.6.2006 vyplynulo, že stavební úřad doporučil předložit vytyčení hranice mezi pozemky od autorizované firmy. Dne 9.6.2006 podali žalobci ke správnímu orgánu I. stupně návrh na doplnění dokazování. Stavebníci S. a B. G. podali dne 13.6.2006 ohlášení drobné stavby za účelem zhotovení oplocení formou drátěného pletiva mezi pozemky parc. č. 180/2 a parc. 180/3 v katastrálním území Moravské Budějovice. Dne 14.6.2006 sdělil Městský úřad odbor výstavby, že nemá námitek proti provedení drobné stavby v rozsahu uvedené v ohlášení. Žalobci dne 1.9.2006 podali podnět, k výkonu státního stavebního dohledu, který byl proveden dne 26.9.2006, bylo zjištěno, že stávající oplocení je provedeno v souladu s ohlášením drobné stavby ze dne 14.6.2006. V současné době se stále jedná o provizorní oplocení a s novým oplocením nebylo doposud započato.

Správní orgán I. stupně dne 13.11.2006 na základě výsledku místního šetření ze dne 8.6.2006 zastavil správní řízení o odstranění stavby oplocení. Za tímto účelem vydal usnesení s odůvodněním i poučením o možnosti odvolání. Účastníci řízení, manželé B., podali společné odvolání, o němž rozhodl žalovaný dne 23.2.2007 č.j. KUJI 13079/2007, sp. zn. OUP 20/2007 – Ko – 2, usnesení správního orgánu I. stupně ze dne 13.11.2006, kterým bylo zastaveno řízení ve věci nařízení odstranění stavby „oplocení mezi pozemky parc. č. 180/2 a parc. 180/3 v k.ú. Moravské Budějovice“ změnil tak, že druhý odst. výrokové části usnesení zní: „Na základě výsledků místního šetření ze dne 8.6.2006 Městský úřad Moravské Budějovice, odbor výstavby v souladu s ust. § 66 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, správní řízení o nařízení odstranění stavby oplocení se zastavuje“. Dále vypustil celý text včetně nadpisu stati „poučení“. V ostatních částech odvoláním napadené usnesení potvrdil.

Žalobci podali dne 25.4.2007 žalobu, rozsudkem Krajského soudu v Brně ze dne 30.4.2009, č.j. 29Ca 90/2007 – 49 bylo napadené rozhodnutí žalovaného ze dne 23.2.2007 zrušeno pro vady řízení a věc vrácena k dalšímu řízení žalovanému. Žalovaný následně poté ve věci rozhodl dne 29.9.2009 č.j. KUJI 70765/2009, sp. zn. OUP 20/2007 – Ko – 8, usnesení správního orgánu I. stupně změnil způsobem a v rozsahu jak citováno v rozhodnutí ze dne 23.2.2007. Uvedené rozhodnutí je předmětem přezkumného soudního řízení.

Žaloba byla podána včas (§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní dále jen „s.ř.s.“), osobami oprávněnými (§ 65 odst. 1 s.ř.s.), žaloba je přípustná (§ 65, § 68 a § 70 s.ř.s.).

Žaloba byla přezkoumána v mezích žalobních bodů včetně řízení předcházejícího jeho vydání přičemž soud vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1, 2 s.ř.s.).

Žaloba je důvodná.

Soud ve svých úvahách vyšel z rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 30.4.2009, č.j. 29Ca 90/2007 – 49 a zkoumal do jaké míry byl žalovaný vázán v novém projednání věci vysloveným právním názorem. Výsledkem nového projednání věci je právě aktuální žalobou napadené rozhodnutí žalovaného, k němuž Krajský soud v Brně uvádí následující:

Je mylný právní názor žalovaného, že námitky a návrhy žalobců vznesené v rozsáhlém procesním podání se vztahují k jinému správnímu řízení týkajícím se řízení o ohlášení drobné stavby, podané dne 13.6.2006 u Městského úřadu Moravské Budějovice, odboru výstavby za účelem zhotovení oplocení mezi pozemky parc. č. 180/2 a parc. č. 180/3 katastrální území Moravské Budějovice, nikoliv řízení o odstranění stavby. Uvedený názor nekoresponduje ani s právním názorem Krajského soudu v Brně vysloveným v rozsudku ze dne 30.4.2009, č.j. 29Ca 90/2007 - 49, který uložil žalovanému povinnost v rámci odvolacího řízení přezkoumat napadené rozhodnutí v rozsahu odvolacích námitek, na které žalobci v rozsáhlém

podání ze dne 12.10.2006 vztahujícímu se bez pochyby k předmětnému správnímu řízení poukazovali. Povinností žalovaného bylo vypořádat se se všemi námitkami žalobců nikoliv pouze některými, jak je zřejmé z obsahu odůvodnění napadeného rozhodnutí.

Usnesení jako zvláštní typ rozhodnutí (§ 76 správního řádu), kterým se v zákonem stanovených případech rozhoduje o procesních otázkách, lze v přezkumném řízení samostatně přezkoumávat pouze pokud jde o odložení věci (§ 43 správního řádu) a usnesení o zastavení řízení (§ 66 správního řádu). Je tomu tak proto, že jde o usnesení, která mají svými účinky pro účastníka řízení do určité míry povahu rozhodnutí ve věci, tj. o předmětu řízení, neboť se takovými usneseními řízení před správním orgánem končí (zastavení řízení), popřípadě se jimi konstatuje, že se řízení vůbec nezahájí (odložení věci).

Žalovaný se v novém rozhodnutí nevypořádal se všemi návrhy a námitkami žalobců a k jejich vyjádřením k podkladům rozhodnutí, nezdůvodnil blíže, proč neprovedl navrhované dokazování. Byť žalovaný je ve správním řízení veden zásadou volného hodnocení důkazů, resp. volného hodnocení podkladů pro rozhodnutí vůbec, je na základě § 50 odst. 4 správního řádu především povinen provést rozbor a zhodnocení podkladů rozhodnutí. V odůvodnění správního rozhodnutí musí uvést, jakým způsobem se vypořádal s jednotlivými návrhy a námitkami účastníků a s jejich vyjádřením k podkladům rozhodnutí. Tato část odůvodnění rozhodnutí navazuje zejména na § 36 odst. 1, odst. 3 a § 52 správního řádu, tedy ustanovení, která dávají účastníkům řízení právo podávat správnímu orgánu v průběhu řízení návrhy na podporu svých tvrzení. Pokud správní orgán některé návrhy účastníků neakceptuje, např. neprovede některé jimi navržené důkazy, musí zdůvodnit, proč tak neučinil, resp. proč tak neučinil způsobem navrhovaným účastníky řízení.

V souvislosti s procesním právem účastníků správního řízení navrhopvat správnímu orgánu důkazy a s tím, jak má správní orgán podle zákona s takovými návrhy účastníků naložit, lze poukázat na rozhodnutí Ústavního soudu (nález č.j. I. ÚS 729/2000 ze dne 8.12.2005, Sb.n.u. ÚS sv 39, ročník 2005, sp. 369, č. 224/2005), které se k této otázce vztahuje. Přestože se jedná o rozhodnutí, které se konkrétně dotýká soudu, lze závěry v něm uvedené vztáhnout i na správní řízení. Ústavní soud uvedl, že „ve své judikatuře již mnohokrát vyslovil, že zásadám spravedlivého procesu, vyplývajícím z Listiny základních práv a svobod nutno rozumět tak, že ve spojení s obecním procesním předpisem musí být dána jeho účastníkovi možnost vyjádřit se nejen k provedeným důkazům (čl. 38 odst. 2 Listiny základních práv a svobod) a k věci samé, ale také navrhnout důkazy, jejich provedení pro zjištění svých tvrzení pokládá za potřebné; tomuto procesnímu právu účastníka odpovídá povinnost soudu nejen o vznesených návrzích rozhodnout, ale také – pokud jim nevyhoví, ve svém rozhodnutí vyložit, z jakých důvodů (zpravidla ve vztahu k hmotně právním předpisům, které aplikoval a k právním závěrům, k nimž na skutkovém základě věci dospěl) navržené důkazy neprovedl, resp. proč je pro základ svých skutkových zjištění nepřevzal; jestliže tak obecný soud neučinil, zatíží své rozhodnutí nejen vadami spočívajícími v porušení obecných procesních předpisů ale současně postupuje v rozporu se zásadami vyjádřenými v hlavě páté Listiny základních práv a svobod (srov. např. již nálezy sp. zn. III. ÚS 61/94, II. ÚS 127/96 a III. ÚS 95/97, Sbírka nálezů a usnesení Ústavního soudu svazek 3, nález č. 10, svazek 7, nález č. 3 a svazek 8, nález č. 76). Tzv. opomenuté důkazy, tj. důkazy, o nichž v řízení nebylo

soudem rozhodnuto, případně důkazy, jimiž se soud při postupu podle zásady volného hodnocení důkazů nezabýval, proto téměř vždy založí nejen nepřezkoumatelnost vydaného rozhodnutí ale současně též jeho protiústavnost; z toho ovšem na druhé straně nevyplývá povinnost soudu provést všechny důkazy, které účastník řízení navrhl. Obecný soud je povinen a současně také oprávněn odpovědně zvážit, které důkazy je třeba provést, zda je potřebné stav dokazování doplnit a posuzovat důvodnost návrhu stran na doplnění dokazování. Zásada volného hodnocení důkazů však neznámá, že by soud měl na výběr, které z provedených důkazů vyhodnotí a které nikoliv, nebo o které opře své skutkové závěry a které opomene“. Závěry uvedené v tomto rozhodnutí mohou být inspirativní i pro správní řízení. Z obsahu připojeného správního spisu vyplývá, že již v rámci řízení před správním orgánem I. stupně žalobci vznášeli rozsáhlou argumentaci včetně konkrétních důkazních návrhů, které podle jejich názoru svědčily o existujících důvodech pro pokračování předmětného správního řízení zahájeného oznámením Městského úřadu Moravské Budějovice, odboru výstavby, ze dne 25.5.2006, č.j. Výst. – 2891/2006 – ODSN/Hr. Návrh na doplnění dokazování ze dne 12.10.2006 směřoval jak uvedeno i v odůvodnění rozsudku Krajského soudu v Brně, bez pochyby do předmětného správního řízení (viz. záhlaví podání žalobců z 12.10.2006 označené ve věci správní řízení o odstranění stavby), přičemž žalobci na toto svoje rozsáhlé procesní podání poukazovali i v rámci odvolacích důvodů vznesených proti napadenému prvostupňovému správnímu rozhodnutí.

Oznámení Městského úřadu Moravské Budějovice, odboru výstavby o zahájení správního řízení o odstranění stavby a pozvání k ústnímu jednání ze dne 25.5.2006 dokazuje, že správním orgánem I. stupně bylo zahájeno správní řízení ve věci odstranění stavby – oplocení mezi pozemky parc. č. 180/2 a 180/3 v k.ú. Moravské Budějovice postaveného bez ohlášení případně stavebního povolení na pozemcích parc. č. 180/2 a 180/3. Návrh důkazů ze dne 12.10.2006 prokazuje, že na pozemku žalobců parc. č. 180/3 v k.ú. Moravské Budějovice byl manželé G. proti vůli žalobců postaven plot. Vyznačení hranice mezi uvedenými pozemky není doposud obnoveno v terénu oprávněnou geodetickou organizací. Manželé G. podali dne 14.6.2006 ohlášení drobné stavby – zhotovení oplocení mezi uvedenými pozemky ve vzdálenosti 0,2 – 0,5 m od skutečné hranice. Prokazatelně postavili část plotu na pozemku parc. č. 180/3, který je dle znaleckého posudku majetkem žalobců. Správnímu orgánu je přitom známo, že hranice mezi uvedenými pozemky byla vytyčena soudním znalcem v roce 1993. Tím, že není vytyčena skutečná hranice v terénu oprávněnou geodetickou organizací, nemohou manželé G. prokázat, že plot postavili dle dokumentace uvedené v ohlášení drobné stavby předepsané vzdálenosti (0,5 m) od skutečné hranice a na svém pozemku parc. č. 180/2 tak, jak to požaduje ust. § 58 odst. 2 zákona č. 50, 1976 Sb., stavebního zákona. Dále žalobci namítali, že správní orgán nepřihlédl při ústním jednání dne 8.6.2006 k jejich důkazu, znaleckému posudku, kterým dokazují, že oplocení, které již bylo postaveno manželé G. v terénu mezi pozemky parcelové č. 180/2, parc. č. 176 a parc. 98/1 v k.ú. Moravské Budějovice, není postaveno na skutečné hranici mezi pozemky. Nesouhlasili proto se sdělením Městského úřadu, odboru výstavby ze dne 14.6.2006, č.j. Výst.-3057/2006-OHDS/Hr, jímž odbor proti provedení drobné stavby v rozsahu uvedené v ohlášení neměl námitek. Poukázali dále na důkaz znaleckým posudkem ze dne 26.9.1993, č. 151/93, který dokazuje, že hranice mezi pozemky parc. č. 180/2 a 180/3 v k.ú. Moravské Budějovice byla již vytyčena soudním znalcem v roce 1993. V terénu se doposud nachází soudním znalcem do země zaražená červeně označená železná tyč. Dále v posudku je uvedeno, že skutečná

hranice je od železné tyče vzdálená 0,53 m. Žalobci v podání označeném „návrh na doplnění dokazování“ ze dne 12.10.2006 dále namítli, že správní orgán nepřihlédl k ustanovení zákona č. 200/1994 Sb., o zeměměřictví, dle kterého zeměměřické práce, mezi něž patří i vytyčování hranic pozemků, mohou vykonávat pouze odborné způsobilé osoby. V této souvislosti dále navrhli důkaz rozhodnutím správního orgánu I. stupně ze dne 5.5.2005, č.j. 5119/2002 – STSL, výzvou a rozhodnutím ze dne 21.1.2003, č.j. Výst. – 5119/2002 – STSL/No sdělením ze dne 14.6.2006, č.j. 3057/2006 – OHDS/Hr, znaleckým posudkem ze dne 26.9.1993 č. 151/1993 a přílohou znaleckého posudku.

V ust. § 89 odst. 2 správního řádu je vymezeno, v jakém rozsahu odvolací orgán přezkoumává odvolání. V daném případě opakovaně žalovaný v rámci správního řízení nepostupoval v souladu s § 2 odst. 4, § 3, § 50 odst. 4, § 51 odst. 1, § 52 a § 56 odst. 3 správního řádu, napadené rozhodnutí odůvodnil nejednoznačně, neurčitě, nesprávně vyvodil závěr, že „navržené důkazy a námitky přímo nesouvisí s vedeným řízením, ale evidentně de facto směřují proti drobné stavbě oplocení řádně ohlášené stavebnímu úřadu), ačkoliv z odůvodnění rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 30.4.2009 vyplývá, že návrh na doplnění dokazování ze dne 12.10.2006 směřoval bezpochyby do předmětného správního řízení tj. řízení o odstranění stavby a žalobci na toto podání poukazovali i v rámci odvolacích důvodů vznesených proti napadenému prvostupňovému správnímu rozhodnutí. Žalovaný ve svém rozhodnutí tedy nepřihlédl ke všem odvolacím námitkám žalobců uvedeným v odvolání ze dne 28.11.2006 ve spojení s návrhem na doplnění dokazování ze dne 12.10.2006, nevyhodnotil je po jednotlivých bodech tak, jak žalobci uplatnili. Žalovaný ve svém rozhodnutí opomenul uvést hlubší správní úvahu, na základě čeho neshledal jednotlivé skutečnosti uváděné žalobci relevantními. V této souvislosti soud poukazuje na judikaturu NSS sice rozsudek ze dne 9 As 66/2009 – 46, www.nssoud.cz, dle kterého „z odůvodnění rozhodnutí správního orgánu musí být seznatelné, proč správní orgán považuje námitky účastníka za liché, mylné nebo vyvrácené, které skutečnosti vzal za podklad svého rozhodnutí, proč považuje skutečnosti předestírané účastníkem za nerozhodné, nesprávné nebo jinými řádně provedenými důkazy vyvrácené, podle které právní normy rozhodl, jakými úvahami se řídil při hodnocení důkazů“. Je proto rozhodující, aby vydané rozhodnutí zohledňovalo a řádně se vypořádalo se všemi relevantními vyjádřeními účastníka, event. návrhy na provedení důkazů učiněnými v průběhu celého správního řízení, se všemi shromážděnými podklady pro vydání rozhodnutí a v úplnosti zachycovalo výsledky dokazování (viz. rozsudek NSS ze dne 16.3.2010, č.j. 1As 92/2009 – 65, www.nssoud.cz). Funkcí odůvodnění správního rozhodnutí je zejména doložit správnost a nepochybně i zákonnost postupu správního orgánu, jakož i vydaného rozhodnutí, jehož jedna z nejdůležitějších vlastností je přesvědčivost. Je proto nutné, aby se správní orgán vypořádal náležitě s jednotlivými námitkami účastníka. Nevypořádá-li se správní orgán s jednotlivými námitkami účastníka řízení, je napadené rozhodnutí v této části nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů rozhodnutí (§ 76 odst. 1 písm. a) s.ř.s.).

Z ust. § 46 správního řádu vyplývá, že rozhodnutí správního orgánu musí být v souladu se zákony a ostatními právními předpisy, musí vycházet ze spolehlivě zjištěného stavu věci a obsahovat předepsané náležitosti. V odůvodnění je správní orgán povinen podle § 47 odst. 3 správního řádu uvést, které skutečnosti byly podkladem rozhodnutí, jakými

úvahami byl veden při hodnocení důkazů a při použití právních předpisů, na základě kterých rozhodoval.

Uvedené vady byly žalovanému vytknuty již v rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 30.4.2009, nicméně v rozhodnutí ze dne 22.9.2009 byly odstraněny pouze částečně. V souladu s obsahem žaloby soud poukazuje na rozsudek NSS ze dne 13.7.2005 č.j. 6A 113/2002 – 51, dle kterého *„rozhodnutí odvolacího orgánu musí být opatřeno rozhodovacími důvody, aby soud mohl přezkoumat skutkové i právní premisy na níž bylo rozhodnutí založeno. Pokud však rozhodnutí nevyčerpává obsah obrany, tedy nevypovídá-li se vyčerpávajícím způsobem s námitkami žalobce uvedenými v oprávněm prostředku, pak tento požadavek nesplňuje. Takové rozhodnutí je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů (§ 76 odst. 1 písm. a) s.ř.s.). Ze základních zásad, ovládajících správní řízení plyne povinnost odvolacího orgánu, aby své rozhodnutí odůvodnil jasným a určitým způsobem do té míry, že z něho musí být patrné, z jakých podkladů vycházel, které podklady byly použity pro jeho rozhodnutí, které nikoliv a proč. Je vadou žalobou napadeného rozhodnutí, pokud se v něm rozhodující orgán nevypořádal se všemi žalobce namítanými skutečnostmi“.*

Nepřezkoumatelnost rozhodnutí však není jedinou vadou předmětného řízení. Mezi základní pravidla správního řízení patří v § 3 odst. 2 správního řádu zakotvená zásada součinnosti, která zahrnuje rovněž vztahy správního orgánu k účastníkům řízení. Jejím naplňováním má být docíleno požadavku otevřenosti, srozumitelnosti a předvídatelnosti rozhodování. Správní orgán tak má především dát účastníku řízení vždy příležitost, aby mohl svá práva a zájmy účinně hájit, zejména se vyjádřit k podkladu rozhodnutí a uplatnit své návrhy. Postup správního orgánu popírající zásadu součinnosti může mít vliv na zákonnost rozhodnutí samotného, neboť účastník má podstatným způsobem ztíženy podmínky pro svoji obranu. V souzené věci postupoval správní orgán v rozporu s uvedenou zásadou.

Z výše uvedených důvodů pro procesní pochybení, kterého se žalovaný dopustil a také i správní orgán I. stupně, dospěl soud k závěru, že napadené rozhodnutí je tedy nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, neboť správní orgán se důsledně nezabýval všemi námitkami uvedenými žalobci v odvolání. Rovněž došlo k podstatnému porušení ustanovení o řízení před správním orgánem, které mohlo mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé. Z těchto důvodů soud napadené rozhodnutí dle § 76 odst. 1 písm. a), c) a § 78 odst. 1, 4 s.ř.s. bez jednání zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. V dalším řízení bude žalovaný vázán právním názorem soudu vysloveným v tomto rozsudku (§ 78 odst. 5 s.ř.s.).

Výrok o náhradě nákladů řízení vychází z ustanovení § 60 odst. 1 věty první s.ř.s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak má účastník, který měl ve věci plný úspěch právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobci ve věci samé byly úspěšní, podle obsahu soudního spisu však jim náklady řízení před Krajským soudem v Brně nevznikly (žalobci byli osvobozeni od povinnosti platit soudní poplatek).

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno, ve dvojím vyhotovení. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 24. dubna 2012

JUDr. Jana Jedličková, v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Barbora Zachoval